

Women's talk met voorzitter Tanja Peters

Wanneer besluit je als vrouw dat je jouw ambitie waar wilt maken?

Soms lijkt het net alsof vrouwen dat moment bewust kunnen en/of zouden moeten kunnen markeren. Alsof mannen op een bepaald moment besluiten: "Ja, ik wil hoger de loopbaanladder op?" Ook niet altijd. Vaak is er dus sprake van een organisch proces. Maar als dat dan waar is, dan is het wel weer opvallend dat mannen blijkbaar vloeiender omhoogklimmen en dat vrouwen daarentegen minder snel treden omhoog zetten. Ofwel: wat gebeurt er dan onderweg in het werkende leven van vrouwen, waardoor minder vrouwen in de top van organisaties terechtkomen?

In veel artikelen wordt bij deze vraag maar één perspectief belicht. Een veel gehoord perspectief is, dat het mannenbolwerk de doorgroei van vrouwen tegenhoudt. Maar is dat echt zo? Spelen er niet veel meer aspecten een rol waardoor voor vrouwen stappen voorwaarts op de carrière ladder mede bepaald worden door aspecten die bij mannen minder aan de orde zijn? Zelf weet ik niet of dat waar is. Wel neem ik in mijn omgeving waar dat een veelheid aan factoren het doorgroeien van vrouwen mede beïnvloedt.

Om mijn eigen loopbaan maar als voorbeeld te nemen.

Voor mijn universitaire titel heb ik eerst een hbo diploma gehaald. Mijn ambitie was immers: een leuke baan en dan een goede balans tussen werk en moederschap. En lees een goede balans dan als "een dag of 3 werken". Na mijn diploma aan de Hotelschool Maastricht gehaald te hebben bezocht ik per toeval een Open Dag van de Vrije Universiteit in Amsterdam. Echt ambitie om door te studeren had ik immers niet. Toch werd mijn interesse gewekt door de studie "cultuur-organisatie en management". Een brede studie waar ik altijd wat aan had. Voeg daar aan toe, dat ik direct leuke mensen leerde kennen tijdens de open dag en voor ik het wist, had ik me ingeschreven. Dit voorbeeld heeft weinig te maken met factoren die bepalen of je stappen zet in je loopbaan. Wel laat dit voorbeeld zien hoe snel andere factoren keuzes beïnvloeden.

Als regiomanager bij D-reizen had ik het erg naar mijn zin. Een leuke baan en prima passend bij mijn niveau. Ambities om door te groeien en verantwoordelijk te worden voor D-Reizen Zuid Nederland had ik niet. Wel was ik inmiddels getrouwd en was er een kind verwens. Maar toen de algemeen directeur aangaf dat een volgende stap wel zeer passend voor mij en D-reizen zou zijn, speelden er veel factoren een rol om uiteindelijk 'ja' te zeggen. Mijn beeld van het moederschap en een minder drukbezette werkweek werd onder andere beïnvloed door: voorbeelden van vrouwen in mijn omgeving en een partner die het juist toejuicht als zijn vrouw ook stappen zet in plaats van een pas op de plaats maakt i.v.m. een kind verwens. En natuurlijk speelt het een rol dat zowel in je privé omgeving als in je werkomgeving vertrouwen in je wordt uitgesproken. Maar met name die eerder genoemde voorbeelden van andere vrouwen en een partner die je juist stimuleert om samenvoerwaarts te gaan, zijn belangrijke factoren. In ieder geval wel bij mij. Het omgekeerde zie ik ook veel: mannen en vrouwen vinden beiden dat een van hen (en vaak dus de vrouw) minder moet gaan werken ten behoeve van het gezin. Ook in de rest

van mijn loopbaankeuzes was het mijn man die mij stimuleerde en er mede voor zorgdroeg dat we samen de verantwoordelijkheid voor ons gezin invulden. En juist dat is van belang. Daar waar ik in mijn omgeving zie dat vrouwen afhaken terwijl hun competenties verder reiken, heeft dat in veel gevallen te maken met de opvattingen rondom het rollenpatroon in een gezin. Een moeder voelt zich nu eenmaal als eerste verantwoordelijk voor haar kinderen. Dat is door moeder natuur zo geregeld. De aantrekkingskracht van het moederschap, na 9 maanden zwangerschap, is vanzelfsprekend en zeer sterk. Juist de mannen kunnen het verschil maken door *echt* gezamenlijk de taken te verdelen en allebei flexibiliteit in het werk in te bouwen.

Vrouwen markeren volgens mij aan de voorkant niet of zij wel of niet carrière willen maken. Het is veel meer een samenspel tussen man en vrouw en de omgeving of vrouwen een balans kunnen vinden tussen gezin en een goede baan. Mijn pleidooi:

- Vrouwen heb vertrouwen in jezelf en zet de volgende stap;
- En mannen stimuleer je vrouw en draag samen daadwerkelijk (dus ook in taak- en tijdsinvestering) de verantwoordelijkheid voor je gezin.

Als we in Nederland daadwerkelijk meer vrouwen aan de top willen, is het aan de vrouwen om daarvoor te gaan. Maar er moet ook worden ingezet op een cultuuraanpassing in de traditionele rolverdeling. En daar hebben we de mannen hard bij nodig.

Inmiddels ben ik 44 jaar, moeder van 3 kinderen (13, 11 en 7 jaar) en gelukkig getrouwd (een goede balans is daarin ook zeker een succesfactor). Ik heb een mooie baan als voorzitter van de centrale directie bij Het Hooghuis; een voortgezet onderwijsgroep waar voor ongeveer 5.000 leerlingen tussen de 12 en 19 jaar onderwijs wordt verzorgd en waar zo'n 500 collega's werken. Thuis hebben we het samen goed voor elkaar. De taken zijn verdeeld en een lieve oppas neemt ons veel huishoudelijk werk uit handen en staat klaar voor ons gezin.

Mijn terugblik laat mij zien dat je als vrouw (samen met je partner) moet afstappen van het traditionele rollenpatroon waardoor je daarna kunt ontdekken hoeveel potentie er in je zit. Een goede balans tussen moederschap en werk maakt veel meer mogelijk dan je denkt. En voor wat betreft onze drie kinderen: hoe hun loopbaan er uit gaat zien? Geen idee. In ieder geval geven we ze het goede voorbeeld mee.